

ШКОЛА У ДУДОВИЦИ ПОНОС ЂАКА, НАСТАВНИКА И МЕШТАНА

Основна школа Михаило Младеновић Сеља у насељеном месту Дудовица има историју дугу више од 165 година.

Према сачуваним писаним документима прва школа на овом подручју почела је са радом 1851. године и налазила се у месту Чибутковица.

Њу је у то време похађало само седам ђака, које је подучавао учитељ Урош Костић. Ова школа постоји и ради и данас, а паузу у раду имала је само у школској 1853/1854. години када није радила због недостатка „џулади за гимнастику“. Девет година касније почела је са радом школа у Брајковцу, затим 1933. у Барзиловици, па у Жупањуцу.

Централна школа у Дудовици је основана 1956. али због недостатка простора настава се одвијала у више зграда које су биле у просторијама месне заједнице у Дудовици и у приватном власништву појединаца у Чибутковици.

Данашња школска зграда је изграђена 1968, а настава се у њој

одвија од 1969.

Школа је позната по велелепном школском дворишту и парку у којем доминирају борови и цвеће, а за чији изглед и одржавање школа добија награде и признања.

Школско двориште красе дрвене скулптуре, а холове школе уметничке слике, дела многих уметника учесника ликовне колоније „Братство -јединство“ која је у школи радила сваког лета од 1975. до 1985. у знак сећања на „шести транспорт словеначких исељеника 1941. у Србију“. Сло-

венце су са породицама прихватила многа домаћинства у Дудовици и околини, где су живели до краја рата.

У холу се налази стална изложбена поставка „Етно собе“ а експонате народне традиције овог краја прикупљају и брижно чувају ученици.

Ипак, поред свих лепих и занимљивих чињеница везаних за школу у Дудовици, њено име се, кроз читаву ову причу, некако издигло и узвисило.

Вероватно је велики број становника наше општине којима је познато да школа носи име Михаила Младеновића Сеље, али је исто тако велика вероватноћа да само мали број зна ко је он заправо био.

Директорка школе у Дудовици, Зора Гајић, причала нам је о школи кроз историју, о њеном имену, али и о младићу чијим се именом поносе сви у овом месту.

Више о Михаилу Младеновићу, сазнали смо од његовог рођака Рајка Младеновића.

КО ЈЕ БИО МИХАИЛО МЛАДЕНОВИЋ – СЕЉА?

Отац Михаила Младеновића био је брат од стрица Рајковом деди. Прича о његовом страдању од ране младости заинтересовала је овог дудовичког домаћина, заљубљеника у своје село, у природу и великог поштоваоца историје и традиције.

„У оно време бити студент није била мала ствар. Са својих осамнаест – деветнаест година колико је у то време имао, Михаило је као студент у Београду био дика и понос своје породице.

Нисам тада био рођен и сећам се само онога што су ми причали. За Михаила кажу да никада метак опалио није. Ухваћен је у Београду одакле је одведен у неки логор у околини Чачка. Ту је боравио око месец дана, а потом одведен у Крагујевац где бива стрељан.

Имао сам можда 17 година када ми је Михаилова мајка, тада већ бака показала писмо које јој је он писао када је био у заробљеништву. Чувала га је у неком сандуку. Било је написано на три стране и ево, и сада се најезим када се сетим онога што је у њему писало. Михаило је знао да ће бити убијен. Писмо је од времена било сво поцепано и није га било могуће прочитати, па сам га

ја саставио и оно се данас, колико ја знам, налази у школи овде у Дудовици.

Причало се да је Михаило стрељан из освете. И његова сестра је трагично погинула.

Његов брат, Мома Младеновић, је као шеснаестогодишњи момчић за време рата, одметнувши се од куће, био курир код Душана Петровића Шана, чији се штаб у то време налазио на Крушевичком вису. Пошто њега нису могли да ухвате, у Београду су из освете ухватили Михаила и стрељали га.

Сахрањен је на породичном гробљу овде у Дудовици.

вић.

Враћајући сећања, Рајко се подсећа и на некадашњи изглед овог малог места на југу лазаревачке општине.

Присећа се да је овде некада био хотел „Станишић“, да је било засађено 220 кестена и још које чега. Не памти он то, али су му причали старији.

Ипак, та сећања оставићемо за неку другу прилику, када се, по договору, на ражњу буде окретала нека од његових свиња „моравки“ чијим се узгојем бави и када у домаћој атмосфери будемо „пребрајали“ све већи број београдских снајки које полако пристижу у Дудовицу зато што, како Рајко констатује, а ми потврђујемо, „живети на селу – то је привилегија“.

